

[Arne Larsen.]

samme stilling, der er taget til dette problem i Københavnsområdet, og jeg kan ikke forstå, at der skulle gøres forskel på hovedstaden og andre storbyområder her i landet.

Vi var også i det forrige trafikudvalg enige om, at ministeren burde stille et ændringsforslag. Desværre blev det altså ikke til noget, og jeg kan ikke se, at der skulle være nogen grund til at afvente yderligere forhandlinger. Jeg synes, at Århus kommune og amtet derovre skal have klar besked: det er ikke en statsopgave at lægge en motorgade eller motorringvej ind så snært på Århus byområde, som man kunne tænke sig og ønske sig det. I forvejen er der to ringvejs- og ringgadesystemer i Århusområdet; det vil ærlig talt ikke være særlig hensigtsmæssigt at lægge endnu en tredje.

Derfor vil jeg på mit partis vegne meget stærkt anbefale det stillede ændringsforslag til vedtagelse og i øvrigt indstille lovforslaget til vedtagelse.

Ministeren for offentlige arbejder (Kampmann): Jeg beklager for så vidt, at det har været nødvendigt at stille ændringsforslaget, idet jeg har det indtryk, at der i realiteten er en betydelig grad af enighed i udvalget og formentlig også i folketinget, uden at det rigtig er blevet markeret — og med denne fremgangsmåde ej heller bliver markeret i dag — om en linjeføring vest om Brabrand Sø. Dette sker ikke mindst af miljømæssige årsager, og det sker naturligvis også af de årsager, som hr. Arne Larsen var inde på, de finansielle, idet man må være helt opmærksom på, at der bliver en betydelig parallel i en århusiansk afgørelse og i den kommende københavnske afgørelse, som vi sammen med trafikudvalget vel skal træffe i indeværende samling for store deles vedkommende.

Jeg må finde det rigtigt, at man også i dette tilfælde, således som der har været tale om ved en lang række andre linjeføringer, som hr. Bilgrav-Nielsen var inde på det, forhandler med amterne og kommunerne først og forsøger så vidt muligt at nå frem til en linjeføring, som er i overensstemmelse hermed. Der er nok grund til at understrege, at det ved denne forhandling ikke alene bliver et problem om den tekniske udformning af linjeføringen, men også i høj grad, hvad denne linjeføring implicerer af finansielle

konsekvenser på et senere tidspunkt. Derfor er lidt af denne diskussion om linjeføringen nok en skindiskussion, i det omfang man ikke inddrager, hvilke finansielle konsekvenser forskellige linjeføringer omkring Århus-området måtte få.

Men nu er ændringsforslaget altså stillet. Jeg tror ikke, at det afspejler en reel uenighed, og jeg tror heller ikke, afstemningstallene om lidt vil afspejle en reel uenighed. Jeg regner med, at der herefter vil være flertal for at starte disse forhandlinger med Århus kommune og med Århus amtsråd, der, så vidt jeg ved, efter nyvalget ikke har været inddraget i disse forhandlinger; det er overalt sket med de gamle kommuner og med de gamle amtsråd. Herefter vil jeg naturligvis, når disse forhandlinger er færdige, såfremt jeg får mandat hertil ved afstemningen, komme tilbage til trafikudvalget.

Guldberg: Det kunne jo lyde, som om dette var en meget lille sag, og det er det måske også. Men når ministeren for offentlige arbejder her siger, at der nok er enighed i realiteten, må jeg i og for sig gå ud fra, at det er der også, og det vil der vedblive at være. Men jeg synes nok, at man — og det er jo det, der er grunden til, at dette ændringsforslag er stillet — ligesom mangler en lille smule hold på, hvad begrundelsen så skulle være for, at man i Århus-området anlægger en anden linje, end man gjorde, da folketinget sidste år gennemførte en total fastlægning af, hvilke veje der skulle indgå i det vejnet, som staten havde ansvaret for. Det blev fastlagt af folketinget gennem forhandling her, og det, man skulle forhandle med amter og kommuner, var de ændringer, som det kunne betyde i forhold til, hvad de hidtil havde regnet med, og hvor der som led i denne omlægning gennem en afviklingsordning kunne gives tilsagn over vejfonden til, at man kunne tage hensyn til, at der havde ligget nogle forudsætninger og nogle forventninger, som nu ikke længere eksisterede.

Denne retningslinje er ført igennem meget konsekvent og i meget stor enighed i øvrigt — ellers havde det jo heller ikke kunnet lade sig gøre — også i København og over for alle andre kommuner.

Det, der altså foruroliger mig lidt, er, at man nu i denne sag ligesom har den opfat-